

מסכת אבות

פרק ב' משנה ד'

הויא קָהִה אֹמֵר, עַיְשָׂה רְצُونָה כְּרְצֹנֶה, כִּי שִׁיעַשָּׂה רְצֹנֶה
כְּרְצֹנֶה. בַּטֵּל רְצֹנֶה מִפְנֵי רְצֹנֶה, כִּי שִׁיבְטֵל רְצֹן אֲחֶרִים
מִפְנֵי רְצֹנֶה. הַלְّל אֹמֵר, אֶל תִּפְרַשׂ מִן הַאֲבוֹר, וְאֶל פָּאמִין
בְּעַצְמָה עַד יוֹם מוֹתָה, וְאֶל פָּדוּן אֶת חֶבְרֶה עַד שְׁפָגִיעָ
לְמִקְומָו, וְאֶל תֹּאמֶר ذְּבָר שֶׁאָי אָפְשָׁר לְשִׁמְעָ, שְׁטוּפָו לְהַשְּׁמָעָ.
וְאֶל תֹּאמֶר לְכַשְּׁאָפָנה אָשָׁנָה, שְׁמָא לֹא תִּפְגַּה: